

Discriminació sexista en el llenguatge judicial

En aquest apunt pretenem promoure la reflexió quant als usos del llenguatge en dates, d'altra banda, gens llunyanes. Les conegudes fórmules que trobem a bastament en els expedients judicials, en la línia del llenguatge administratiu llavors establert, denoten en si mateixes la concepció sexista arrelada en un teixit social en què el rol de la dona era, en el pla jurídic, formalment tutelat i, conceptualment i doctrinalment, subsidiari. És a dir, relegat, en primer lloc, als papers d'esposa, filla i mare, i, només després de l'encaix i assumpció de tots aquests atributs, persona com a subjecte jurídic autònom.

Malgrat que parlar de dona i treballadora, com s'acostuma a dir, és certament una redundància, s'entenen en context expressions tan aberrants com ara: "las labores propias de su sexo", que acabava fent bona la més breu "sus labores", d'altra banda, tan consolidada que sovint s'escrivia amb les sigles "s.l."; "sin profesión especial"; formulismes amb marcats tics possessius com "señora de..." i, en el pla de les

MINISTERIO DE JUSTICIA

16055 REAL DECRETO 762/1993, de 21 de mayo, por el que se modifica los artículos 170 y 191 del Reglamento del Registro Civil.

inscripcions per naixement segons sexe, denominacions a les quals, sincerament, n'estaven molt acostumats, però que semànticament i morfològica grinyolaven d'allò

més. Així, les inscripcions registrals i partides de naixement prèvies al maig de l'any 1993 consignaven el naixement d'una nena amb la consuetudinària (i no per això menys desafortunada) denominació de "hembra", a ulls d'avui, terminologia més pròpia de la zoologia o de la biologia que no pas de la identificació normal i lògica de sexes personals. El RD 762/1993, de 21 de maig, pel qual es modifiquen els articles 170 i 191 del Reglament del Registre Civil de 1958, va posar remei al que l'entrada en vigor del mateix Reglament va institucionalitzar incomprensiblement.

Tinguem present que als legisladors del Reglament precedent, és a dir, el Reglament del Registre Civil de 1870, tot i ser, per definició, purament vuitcentistes, no se'ls va ocórrer fer ús d'aquesta terminologia, en la qual, insisteixo, acabarem totalment acostumats, però no pas per això podem justificar-ne racionalment l'adequació. Així, en l'art. 34.2, s'establia que "para expresar el sexo del recién nacidos se usará de las palabras <un niño> si es varón, y si fuese hembra <una niña>".